

Arrest

nr. 185 455 van 18 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 15 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 december 2015 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 september 2016.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2017.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13*sexies*). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 31 december 2015 met een duur van twee jaar.

De verzoekende partij voert in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt dat uit haar dossier blijkt dat zij sedert 2013 in België verblijft, zich heeft geïntegreerd en een enorme hoeveelheid aan sociale contacten heeft opgebouwd, en dat dit elementen zijn waarmee de gemachtigde in het licht van voormeld artikel 74/11 rekening had moeten houden. De Raad stelt vast dat zich in het administratief dossier een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevindt, ingediend op 9 augustus 2013, aldus ruim voor de bestreden beslissing, waarbij bovengenoemde elementen worden vermeld en gestaafd met verschillende documenten zoals arbeidscontracten, verklaringen van kennissen en attesten met betrekking tot verschillende opleidingen. Zodoende kan de gemachtigde niet voorhouden hiervan niet op de hoogte te zijn geweest bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad stelt vervolgens vast dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat in enige mate rekening werd gehouden met deze elementen, die in het licht van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet nochtans “specifieke omstandigheden van elk geval” zouden kunnen uitmaken, waarmee dient rekening gehouden te worden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat de verzoekende partij niet aangeeft met welke concrete elementen in casu ten onrechte geen rekening mee zou zijn gehouden, gaat zij voorbij aan het feit dat de verzoekende partij, zoals hoger reeds aangegeven, in het verzoekschrift duidelijk melding maakt van haar verblijf sinds 2013, haar integratie en de opgebouwde sociale contacten. Daar waar de verwerende partij aanvoert dat het betoog van de verzoekende partij dat uitdrukkelijk diende gemotiveerd te worden nopens de hoeveelheid in België opgebouwde sociale contacten niet volstaat om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten, daar de verzoekende partij in gebreke blijft om aan te tonen op welke wijze het door haar aangehaalde element tot een andere beslissing had kunnen leiden, gaat zij voorbij aan de verplichting die voormeld artikel 74/11, § 1, eerste lid uitdrukkelijk oplegt om bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Gezien geenszins blijkt dat de gemachtigde aan deze verplichting is tegemoetgekomen, lijkt de verzoekende partij een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Het enig middel lijkt in de aangegeven mate gegrond, zodat op de andere onderdelen ervan niet verder dient te worden ingegaan.”

3.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verwerende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in de nota met opmerkingen, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.3 Op 19 september 2016 dient de verwerende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 8 maart 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 1 september 2016 opgenomen grond, stelt de verwerende partij dat de beschikking in het kader van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet verwijst naar een aanvraag op grond van artikel 9bis en dat de beschikking stelt dat voor de duurbepaling van het inreisverbod hiermee geen rekening werd gehouden. De verwerende partij stelt dat DVZ dit tegenspreekt gezien dit element niet ter kennis was bij de dienst en dat ze de elementen waarvan ze wel op de hoogte waren, hebben afgewogen.

3.4 Er dient te worden vastgesteld dat zich in het administratief dossier een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevindt, ingediend op 9 augustus 2013, aldus ruim voor de bestreden beslissing, hetgeen ook in de beschikking van 1 september 2016 wordt opgemerkt. Zodoende kan de verwerende partij niet dienstig voorhouden dat dit element niet ter kennis was bij de dienst. Met haar betoog kan de verwerende partij dan ook geen afbreuk doen aan het gestelde in voormelde beschikking van 1 september 2016.

Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het enig middel in de aangegeven mate gegrond is.

3.5 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen in het kader van het enig middel behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 december 2015 houdende een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend zeventien door:

mevr. C. BAMPS, de eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS